

385

Besluit van 6 juli 1984, houdende vaststelling van een algemene maatregel van bestuur betreffende de bepaling van de financiële draagkracht ingevolge de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945, Stb. 1984, 94 (Besluit draagkracht burger-oorlogsslachtoffers)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur van 30 maart 1984, Directie Verzetsdeelnemers en Vervolgden, nr. DVV/BV-U 4911 II;

Gelet op artikel 33, vijfde lid, van de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Stb. 1984, 94);

De Raad van State gehoord (advies van 16 mei 1984, nr. W.13.84.0155/25.4.19);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur van 21 juni 1984, Directie Verzetsdeelnemers en Vervolgden, nr. DVV/BV-U5204;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

In dit besluit wordt verstaan onder:

- de wet: de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Stb. 1984, 94);
- de minimum-grondslag: het bedrag bedoeld in artikel 10, achtste lid, onder a, van de wet;
- de maximum-grondslag: het bedrag bedoeld in artikel 10, achtste lid, onder b, van de wet.

Artikel 2

1. Bij het bepalen van de financiële draagkracht van het burger-oorlogsslachtoffer ter zake van kosten van voorzieningen, welke als bijzondere kosten in de zin van artikel 33, derde lid, van de wet worden aangemerkt, wordt uitgegaan van het onzuivere inkomen in de zin van de Wet op de inkomstenbelasting 1964.

2. In afwijking van het eerste lid worden de zuivere inkomsten uit vermogen vastgesteld op 6% per jaar van het vermogen, met dien verstande dat van het aldus berekende bedrag buiten beschouwing wordt gelaten:

- over de periode 1 juli 1981 tot 1 januari 1982 een bedrag van f 870,- per jaar;

- over de periode 1 januari 1982 tot 1 januari 1983 een bedrag van f930,- per jaar;
 - met ingang van 1 januari 1983 een bedrag van f984,- per jaar.
3. Onder het inkomen bedoeld in het eerste lid, worden niet begrepen de vergoeding en de tegemoetkoming, bedoeld in de artikelen 32 en 33 van de wet.

Artikel 3

1. De financiële draagkracht wordt op jaarbasis berekend en bepaald op:
 - a. 10 procent van dat deel van het ingevolge artikel 2 vastgestelde inkomen dat de maximum-grondslag, op jaarbasis, niet overschrijdt, met dien verstande dat van dat deel 80 procent van de minimum-grondslag, op jaarbasis, wordt vrijgelaten;
 - b. 50 procent van dat deel van het ingevolge artikel 2 vastgestelde inkomen dat de maximum-grondslag, op jaarbasis, overschrijdt.
2. Voor de berekening van de financiële draagkracht wordt, indien de toeslag bedoeld in artikel 19 van de wet is toegekend, van het bedrag dat is berekend met toepassing van het eerste lid, afgetrokken een bedrag ter grootte van 5% van de minimum-grondslag, op jaarbasis, nadat deze grondslag is verminderd met het bedrag bedoeld in artikel 26, eerste lid, van de wet.

Artikel 4

De tegemoetkoming in de in artikel 2, eerste lid, bedoelde bijzondere kosten wordt vastgesteld op het bedrag waarmee die kosten jaarlijks de ingevolge artikel 3 berekende financiële draagkracht overschrijden.

Artikel 5

1. Het percentage genoemd in artikel 2, tweede lid, wordt door Onze Minister herzien, indien naar zijn oordeel belangrijke wijzigingen in het rendement van de staatsleningen, zoals dat wordt gepubliceerd in het Statistisch Bulletin van het Centraal Bureau voor de Statistiek, daartoe aanleiding geven.
2. Het bedrag genoemd in artikel 2, tweede lid, wordt door Onze Minister telkens herzien met ingang van 1 januari, indien en voorzover de ontwikkeling van het prijsindexcijfer van de gezinsconsumptie in de periode 1 november tot en met 31 oktober daaraan voorafgaand, daartoe aanleiding geeft.

Artikel 6

1. Dit besluit kan worden aangehaald als Besluit draagkracht burger-oorlogsslachtoffers.
2. Het treedt in werking met ingang van de tweede dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst en werkt terug tot 1 juli 1981.

Lasten en bevelen, dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

's-Gravenhage, 6 juli 1984

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
J. P. van der Reijden

Beatrix

Uitgegeven de *achtentwintigste* augustus 1984

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State.

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

Het onderhavig besluit strekt tot uitvoering van artikel 33, vijfde lid, van de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Stb. 1984, 94), verder te noemen: de wet. Artikel 33 van de wet bepaalt, dat een tegemoetkoming kan worden verleend in de ten laste van het burger-oorlogsslachtoffer blijvende kosten van voorzieningen, verband houdende met diens specifieke invaliditeit, welke voorzieningen strekken tot verbetering van de levensomstandigheden van betrokkene. Het gaat hierbij derhalve niet om strikt medische voorzieningen, maar om voorzieningen die medisch-sociaal zijn geïndiceerd.

Indien het burger-oorlogsslachtoffer een toeslag als bedoeld in artikel 19 van de wet is toegekend, wordt deze tegemoetkoming verleend voor zover deze kosten in het desbetreffende kalenderjaar meer bedragen dan 5 procent van de minimumgrondslag, nadat deze is verminderd met de vereveningsbijdrage.

Voorts wordt de beperking gesteld dat de tegemoetkoming ten hoogste betrekking heeft op die kosten, die met inachtneming van de totale financiële omstandigheden van het burger-oorlogsslachtoffer als bijzondere kosten moeten worden aangemerkt. De tegemoetkoming in deze bijzondere kosten wordt bepaald met inachtneming van de financiële draagkracht van het burger-oorlogsslachtoffer.

Zoals in de memorie van toelichting, blz. 14, voorlaatste en laatste alinea van de artikelsgewijze toelichting op artikel 32 (Tweede Kamer, zitting 1981-1982, 17 376, nr. 3) uiteengezet, kan de tegemoetkoming alleen betrekking hebben op de extra kosten die voortvloeien uit de specifieke invaliditeit.

De beoordeling, of er sprake is van bijzondere kosten als vorenbedoeld, ligt bij de Raad uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers, bij welke Raad de toepassing van de wet berust. Het besluit is beperkt tot regelen met betrekking tot de bepaling van de financiële draagkracht van het burger-oorlogsslachtoffer. Deze regelen vinden eerst dan toepassing, nadat door de Raad uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers de kosten als bijzondere kosten zijn aangemerkt.

Zoals onder meer in de nota naar aanleiding van het eindverslag is aangekondigd, is voor wat de tekst van dit besluit betreft aangesloten bij het Besluit draagkracht vervolgd (Stb. 1973, 329).

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 2

Bij het bepalen van de financiële draagkracht wordt uitgegaan van het begrip onzuiver inkomen zoals dat is neergelegd in artikel 4, eerste lid, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964. Dit betekent onder meer dat bij aanwezigheid van inkomsten uit arbeid, deze inkomsten worden verminderd met de daarop betrekking hebbende aftrekbare kosten. Een uitzondering hierop vormt de forfaitaire vaststelling van de inkomsten uit vermogen en de bepaling dat van die inkomsten het bedrag genoemd in artikel 2, tweede lid, buiten beschouwing wordt gelaten.

Hiermee wordt aangesloten bij de wijze van vaststelling van deze inkomsten zoals neergelegd in artikel 28, vierde lid, onder a, van de wet. Kinderbijslag valt niet onder het bedrip onzuiver inkomen zodat deze inkomsten bij de vaststelling van de financiële draagkracht niet worden meegerekend. Uiteraard blijven daarbij tevens buiten aanmerking de ingevolge de artikelen 32 en 33 van de wet verleende vergoedingen en tegemoetkomingen.

Artikel 3

Bij het bepalen van de financiële draagkracht wordt in de berekening steeds uitgegaan van de bedragen op jaarbasis. Er worden drie inkomensgroepen onderscheiden.

Bedraagt het jaarinkomen niet meer dan 80 procent van de minimum-grondslag ingevolge de wet, dan wordt geen draagkracht aanwezig geacht (eerste groep).

Gaat het inkomen deze vrije voet te boven, doch bedraagt het niet meer dan de maximum-grondslag ingevolge de wet, dan wordt de draagkracht bepaald op 10 procent van het meerdere inkomen boven de minimum-grondslag (tweede groep).

Overschrijdt het inkomen laatstgenoemde begrenzing, dan wordt van dat meerdere inkomen 50 procent in aanmerking genomen (derde groep).

Nadat de draagkracht is berekend op de in het eerste lid aangegeven wijze, dient er nog rekening mee te worden gehouden of de toelage bedoeld in artikel 19 van de wet al dan niet is toegekend. Wanneer de toelage ingevolge artikel 19 van de wet niet is toegekend, geeft de berekening van het eerste lid de draagkracht als uitkomst. Is de toelage ingevolge artikel 19 van de wet wel toegekend, dan dient ter bepaling van de draagkracht het met toepassing van het eerste lid berekende bedrag te worden vermindert met een bedrag ter grootte van 5 procent van de minimum-grondslag verminderd met de vereveningsbijdrage ingevolge artikel 26, eerste lid, van de wet; de uitkomst van deze bewerking geeft in dit geval de financiële draagkracht aan.

De rekenkundige bewerking als aangegeven in het tweede lid is nodig, daar ingevolge artikel 33, tweede lid, van de wet de tegemoetkoming in de kosten van medisch-sociale voorzieningen slechts wordt verleend voor zover deze kosten hoger zijn dan 5 procent van de minimum-grondslag minus vereveningsbijdrage. Dit impliceert dat van de toeslag ingevolge artikel 19 van de wet een bedrag ter grootte van 5 procent van de minimum-grondslag minus vereveningsbijdrage dient te worden ingezet ter bestrijding van die kosten, die derhalve met dat bedrag worden verlaagd. Dienovereenkomstig behoort ook de draagkracht met hetzelfde bedrag te worden verlaagd.

Bij de keuze van het percentage van 50 voor de derde groep is overwogen dat uit inkomens uitgaande boven de maximum-grondslag voor de berekening van de uitkering, in het algemeen kosten ter verbetering van de levensomstandigheden zonder bezwaar kunnen worden bestreden. Hebben de kosten een zodanige omvang dat het uitgavenpatroon daardoor in belangrijke mate wordt beïnvloed, dan is het echter redelijk dat die meerdere kosten als extra kosten in de zin van artikel 33 van de wet worden aangemerkt en dat daarin een tegemoetkoming wordt verleend.

Het vorenstaande houdt derhalve in dat, in tegenstelling tot een (periodieke) uitkering, theoretisch de hoogte van een tegemoetkoming niet aan een maximum is gebonden.

Artikel 4

In dit artikel wordt aangegeven hoe de hoogte van de tegemoetkoming in bijzondere kosten wordt vastgesteld.

Artikel 5

De wijze van vaststelling van inkomsten uit vermogen op grond van artikel 2, tweede lid, van dit besluit is geheel gelijk aan die ingevolge artikel 27 en 28, vierde lid, onder a, van de wet, ter zake van op een periodieke uitkering krachtens de wet in mindering te brengen inkomsten. Derhalve dienen ook het percentage en het bedrag die in artikel 2, tweede lid, van dit besluit zijn opgenomen, op gelijke wijze te worden aangepast als geschiedt ten aanzien van de artikelen 27 en 28 van de wet.

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
J. P. van der Reijden